



เอกสารสนับสนุนงานรัฐสภาต่างประเทศ

แผนสันติภาพตะวันออกกลาง

กรณีปัญหาความขัดแย้งระหว่างอิสราเอลและปาเลสไตน์
จะลงเอยอย่างไรในปี ๒๕๕๕



สำนักภาษาต่างประเทศ

ชูชาติ พุฒเพ็ญ

นักวิเทศสัมพันธ์ปฏิบัติการ

กลุ่มงานภาษาสเปน เยอรมัน และอาหรับ



คำนำ

สำนักภาษาต่างประเทศมีหน้าที่สำคัญประการหนึ่ง คือ การสนับสนุนบทบาทของรัฐสภา ด้านต่างประเทศผ่านโครงการงานแปลเชิงวิเคราะห์/เอกสาร/บทความ/ข้อมูลจากภาษาต่างประเทศ เพื่อสนับสนุนงานรัฐสภาด้านต่างประเทศให้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย และเกิดประสิทธิภาพสูงสุด สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรช่วงปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ – ๒๕๕๖ โดยกำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓ คือ เพิ่มศักยภาพงานรัฐสภาด้านต่างประเทศตาม มาตรฐานสากล

เอกสารเชิงวิเคราะห์ภายใต้ชื่อ “แผนสันติภาพตะวันออกกลางกรณีปัญหาความขัดแย้ง ระหว่างอิสราเอลปาเลสไตน์จะลงเอยอย่างไรในปี ๒๕๕๕” ฉบับนี้เป็นการศึกษาข้อมูลแบบปฐมภูมิ จากเอกสารต้นฉบับภาษาอาหรับผ่านการแปลแบบสรุปและเรียบเรียงเนื้อหาให้ครอบคลุมรอบด้าน โดยยึดตามกรอบของสภาพปัญหาและแนวทางสร้างสันติภาพนับแต่อดีตที่ผ่านมา รวมถึงความคืบหน้า ล่าสุดในการทุ่มเทความพยายามเพื่อให้เกิดการเจรจารอบใหม่ขึ้นอีกครั้ง

ผู้เรียบเรียงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า เอกสารแปลเชิงวิเคราะห์ฉบับนี้จะยังประโยชน์กับบุคลากรใน วงงานรัฐสภาและสมาชิกรัฐสภา รวมถึงประชาชนทั่วไปที่มีความสนใจในประเด็นเกี่ยวกับตะวันออกกลาง เพื่อให้เกิดความรู้เท่าทันและเสริมสร้างความสัมพันธ์และความร่วมมืออันดีกับสมาชิกรัฐสภา ระหว่าง ประเทศทั้งในระดับทวิภาคีและพหุภาคี ซึ่งล่าสุดประเทศไทยโดยกระทรวงการต่างประเทศได้แถลง รับรองสถานภาพรัฐปาเลสไตน์เป็นรัฐเอกราชอย่างเป็นทางการและถือเป็นชาติแรกของปีนี้

มกราคม ๒๕๕๕



สารบัญ

บทที่ ๑	๔ - ๗
ประเด็นเกี่ยวกับจุดยืนระหว่างอิสราเอลและปาเลสไตน์	
▪ จุดยืนอิสราเอล : ต้องยอมรับรัฐยิว	
▪ จุดยืนของพรรคคาเดมา	
▪ ประเด็นข้อเรียกร้องของอิสราเอล	
▪ ความเห็นที่แตกต่างว่าด้วยการนิยามรัฐยิว	
▪ จุดยืนปาเลสไตน์	
▪ ประเด็นข้อเรียกร้องของปาเลสไตน์	
บทที่ ๒	๘ - ๑๐
ปาเลสไตน์กับความคาดหวังในการเป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติ	
▪ ประเด็นคำถามและข้อกังวล	
○ การตั้งรัฐปาเลสไตน์เป็นการดำเนินการฝ่ายเดียวใช่หรือไม่	
○ เป็นการกีดกันตะวันออกและมหาอำนาจอย่างเช่นสหรัฐอเมริกาใช่หรือไม่	
○ สถานะตามกฎหมายเปลี่ยนแปลงด้วยหรือไม่	
○ อิสราเอลจะใช้ยุทธศาสตร์ที่แข็งกร้าวคุกคามหรือไม่	
○ อิสราเอลจะใช้ยุทธศาสตร์ที่แข็งกร้าวคุกคามหรือไม่	
บทที่ ๓	๑๑ - ๑๔
ลำดับเหตุการณ์การการเจรจาตามแผนสันติภาพในช่วงปีค.ศ.๒๐๑๐	
▪ ความมุ่งหวังเพื่อให้เกิดการเจรจารอบใหม่	
บทสรุป	๑๕
แหล่งข้อมูลอ้างอิง	๑๖



บทที่ ๑

ประเด็นเกี่ยวกับจุดยืนระหว่างอิสราเอลและปาเลสไตน์

จุดยืนอิสราเอล : ต้องยอมรับรัฐยิว

ล่าสุดปรากฏข้อเรียกร้องใหม่ของอิสราเอลเพื่อให้ปาเลสไตน์ยอมรับว่าอิสราเอลคือรัฐยิวหรือประเทศของชนชาติยิว ซึ่งข้อเรียกร้องดังกล่าวเปลี่ยนจากที่ปรากฏในสนธิสัญญาออสโลที่ระบุว่า การเจรจาสันติภาพจะเกิดขึ้นต่อเมื่อปาเลสไตน์ยอมรับอิสราเอลและจัดการก่อการร้ายทุกรูปแบบให้หมดสิ้น ตราบใดที่ปาเลสไตน์ต้องการตั้งเป็นรัฐประเทศและมีอำนาจอธิปไตยต้องดำเนินการตามข้อเรียกร้องข้างต้น ซึ่งอิสราเอลถือว่าเป็นวิธีเดียวที่จะแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างสองประเทศได้อย่างยั่งยืน

ข้อเสนอดังกล่าวมุ่งหวังให้อิสราเอลสามารถดำรงอยู่ในดินแดนของตนเองโดยยึดโยงกับสิทธิทางประวัติศาสตร์แม้ว่าในภาพกว้างยังมีการแยกส่วนของรายละเอียดปลีกย่อยในเวทีระหว่างประเทศโดยคำนึงถึงปัจจัยแวดล้อมอื่น ๆ อาทิ ทศนคติต่อการยอมรับรัฐอิสราเอล ความเห็นต่างและท่าทีของพรรคการเมืองอิสราเอล รวมถึงประเด็นที่เกี่ยวข้องกับนโยบายต่างประเทศของปาเลสไตน์ต่ออิสราเอล

จุดยืนของพรรคกาเดมา

ความเคลื่อนไหวของพรรคกาเดมาซึ่งครองเสียงข้างมากในสภาอิสราเอลยังคงยึดถือแนวทางการแก้ปัญหาสันติภาพระหว่างสองประเทศภายใต้กรอบแนวคิด *สองรัฐเพื่อสองประชาชน* ซึ่งกลุ่มยิวนิยมฝ่ายซ้ายมักจะใช้เป็นปณมบทในการเจรจา เพื่อเป็นหลักประกันด้านภูมิรัฐศาสตร์ของชาวยิวไซออนิสต์ ขณะที่ชาวปาเลสไตน์ต้องยอมรับว่าดินแดนนี้เป็นสิทธิของชาวยิวเช่นกัน เมื่ออิสราเอลได้รับการยอมรับตามกรอบแนวคิดดังกล่าวย่อมส่งผลให้สันติภาพเกิดขึ้นในภูมิภาค เพราะสิ่งดังกล่าวถือเป็นการยกระดับความมั่นคงและสันติภาพของยิวไซออนิสต์รวมทั้งกลุ่มการเมืองอื่น ๆ ที่นอกเหนือ อาทิ พรรคสังคมนิยมอิสราเอล และกลุ่มประชาธิปไตยเพื่อสันติภาพและความเสมอภาค

ประเด็นข้อเรียกร้องของอิสราเอล

การเปลี่ยนข้อเรียกร้องให้กลายเป็นสัญลักษณ์ภายใต้วาทกรรมที่ว่าสองรัฐเพื่อสองประชาชนนั้นยังคงไม่มีความชัดเจน และทั้งประเด็นปัญหาไว้กับเวทีระหว่างประเทศและประชาคมโลกทำให้การเจรจาที่ผ่านมาล้มเหลวและยังไม่ได้ข้อยุติแต่อย่างใดเหลือไว้แต่ข้อเสนอต่าง ๆ ของอิสราเอลประกอบด้วย

- การยอมรับว่าอิสราเอลคือรัฐยิว
- การพิจารณาเขตแดนระหว่างสองประเทศจะต้องไม่ย้อนหลังถึงปี พ.ศ.๒๕๑๐ (เนื่องจากอิสราเอลเห็นว่าจะทำให้เสียอำนาจอธิปไตยรวมถึงเสียนครเยรูซาเล็มซึ่ง



เป็นที่ตั้งของมัสยิดอักศอ หรือ อาหาร์เรียกเมืองนี้ว่า อัลกุศค์ ซึ่งปาเลสไตน์ต้องการตั้งเป็นเมืองหลวง)

- ยุติสิทธิการกลับคืนถิ่นของชาวปาเลสไตน์

ทั้งนี้ เจ็อนโซดิงกล่าวได้ปรากฏชัดในช่วงรัฐบาลภายใต้การนำของนายเอลโฮต โอลเมิร์ต นายกรัฐมนตรี ซึ่งมีนางลิฟนีย์ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีต่างประเทศขณะนั้นและเธอได้กล่าวถ้อยแถลงต่อหน้าคณะผู้แทนของประเทศอาหรับในการเจรจาที่จัดขึ้น ณ เมืองอนาโปลิส สหรัฐอเมริกาเมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๐

ครั้นเปลี่ยนรัฐบาลมาสู่การบริหารของนายเบนยามิน เนเทนยาโฮจากพรรคคาเดมา โดยมีนายเลเบอร์แมนหัวหน้าพรรคเลคุดเป็นรัฐมนตรีต่างประเทศก็ยังคงได้รับการสนับสนุนในประเด็นดังกล่าวที่แข็งกร้าวยิ่งกว่าเดิมในทุกวงเจรจายิ่งหากผู้แทนของปาเลสไตน์เสนอให้ยุติการขยายนิคมชาวยิวเมื่อใด ข้อเสนอให้ยอมรับรัฐอิสราเอลจะปรากฏทันที สอดคล้องกับนโยบายของสหรัฐฯที่ประธานาธิบดีบารัค โอบามากล่าวในเวทีระหว่างประเทศในคราวประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติเมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๕๓ ว่าถือเป็นพันธกรณีที่สหรัฐอเมริกาเห็นพ้องกับการให้อิสราเอลเป็นรัฐยิว

นักวิเคราะห์มองว่าสิ่งนี้เป็นเรื่องยากอย่างยิ่งที่รัฐสภาอิสราเอลจะใช้เวลาในสมัยประชุมที่เหลือเพียงน้อยนิดในการตรากฎหมายเพื่อให้รัฐอิสราเอลปลอดชนชาติอื่นคงไว้แต่เพียงยิวเท่านั้นและจะอย่างไรกับชาวอาหรับที่อาศัยอยู่ในอิสราเอล อีกทั้งกระแสที่ถือเป็นแรงเสียดทานจากหลายกลุ่มก็ยังคงอยู่ สิ่งเหล่านี้เป็นผลพวงจากความขัดแย้งในตัวของมันเองที่จะให้อิสราเอลเป็นทั้งรัฐยิวรัฐประชาธิปไตย และรัฐของประชาชน เพราะหากต้องเลือกทางสองแพร่งคือไม่ควรตั้งเป็นรัฐยิวแน่นอนว่ากระบวนการได้แย้งเพื่อนิยามความเป็นประเทศคงต้องดำเนินต่อไป แต่หากเลือกให้เป็นรัฐยิวตามข้อเสนอของยิวนิยมฝ่ายซ้ายย่อมต้องมีมาตรการขับไล่ชาวอาหรับที่พำนักอยู่ในอิสราเอลทั้งหมดออกนอกประเทศ และเรื่องนี้เคยเกิดขึ้นมาแล้วเมื่อกลุ่มยิวไซอนิสต์ยืนยันกรณีให้อิสราเอลเป็นรัฐยิวหรือประชากรส่วนใหญ่ของประเทศเป็นชาวยิว จนนำไปสู่การขับไล่ชาวอาหรับปาเลสไตน์ออกนอกเส้นเขตแดนตามข้อตกลงหยุดยิงในปี พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือที่เรียกว่าเส้นแบ่งสีเขียว



เขตแดนตามข้อตกลงหยุดยิงในปี ๑๙๔๙ หรือที่เรียกว่าเส้นแบ่งสีเขียว



ความเห็นที่แตกต่างว่าด้วยการนิยามรัฐยิว

๑. การให้นิยามหรือให้คำจำกัดความกรณีการเป็นรัฐยิว ซึ่งยังมีความเห็นไม่ตรงกันระหว่างนักการศาสนาและนักวิชาการกระแสหลัก
๒. การเห็นต่างระหว่างความเป็นรัฐยิวและพลเมืองชาวอาหรับซึ่งยังคงพำนักอยู่ในฐานะผู้อาศัย สืบเนื่องจากมีชาวอาหรับปาเลสไตน์ที่ยังคงอาศัยอยู่ในประเทศอิสราเอล และประเด็นโต้แย้งจะเกิดขึ้นตามมาอีกมาก เช่นคำถามกรณีการยอมรับสิทธิการคืนถิ่นของชาวยิวแต่ปฏิเสธสิทธิการคืนถิ่นของปาเลสไตน์ เป็นต้น

หากพิจารณาในประเด็นดังกล่าวโดยยึดโยงกับหลักความเป็นจริงจะพบว่าอิสราเอลได้ประกาศการเป็นรัฐยิวมาตลอดเวลานับตั้งแต่กลางศตวรรษที่ ๑๙ ไม่ใช่แค่เพียงในช่วงหลายปีที่ผ่านมาเท่านั้น เมื่อแนวคิดเกี่ยวกับการให้คำจำกัดความรัฐยิวทั้งที่มีชนกลุ่มน้อยชาวอาหรับอาศัยอยู่ในฐานะเป็นพลเมืองชั้นสองของประเทศยังไม่ตกผลึก รวมถึงการปฏิบัติต่อชนกลุ่มน้อยชาวอาหรับในอิสราเอลก็ยังคงอยู่ในระดับที่พอรับได้ ด้วยประการเช่นนี้จึงสรุปได้ว่าประเด็นขัดแย้งจึงไม่ได้เกิดจากความเป็นชนกลุ่มน้อยของอาหรับในอิสราเอล แต่ประเด็นขัดแย้งอยู่บนเส้นแบ่งระหว่างความเสมอภาคและเท่าเทียมของชาวอาหรับในฐานะพลเมืองชั้นสองกับการตั้งรัฐยิวที่มีแต่เฉพาะชาวยิวต่างหาก



จุดยืนปาเลสไตน์

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ในสมัยของนายยัชเซอร์ อารอฟต์ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้นำปาเลสไตน์และผู้อำนวยการปลดปล่อยปาเลสไตน์(ขณะนั้นถูกกักบริเวณ)ได้ให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ฮาร์ทเตสของอิสราเอล เมื่อถูกถามว่า “ท่านยอมรับการเป็นรัฐยิวหรือไม่” เขายืนยันว่า “ชาวปาเลสไตน์ยอมรับรัฐอิสราเอลตามที่ประกาศในปฏิญญาปีพ.ศ. ๒๕๓๑ หากอิสราเอลให้การยอมรับรัฐปาเลสไตน์บนพื้นฐานของข้อยุติการแบ่งดินแดนปี พ.ศ. ๒๔๙๐”

หากพิจารณาแล้วข้อเรียกร้องของทั้งสองฝ่ายจึงไม่ใช่สิ่งแปลกใหม่หรือห่างไกลกับข้อตกลงอนุสัญญาเจนีวาว่าด้วยกรอบของการยอมรับรัฐยิวบนพื้นฐานยุทธศาสตร์สองรัฐเพื่อสองประชาชน โดยที่ก่อนหน้านี้องค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ยอมรับเงื่อนไขของอิสราเอลตามกรอบเจรจาข้อตกลงสันติภาพออสโลที่ระบุให้ปาเลสไตน์ยอมรับอิสราเอลและจัดการก่อการร้ายให้หมดสิ้น โดยในครั้งนั้นไม่มีเนื้อหาตามความระบุชัดว่าต้องเป็น “รัฐยิว”

ประเด็นข้อเรียกร้องของปาเลสไตน์

- ยุติการขยายอาณานิคมชาวยิวในเขตเวสต์แบงก์และเมืองอัลกุดส์ (เยรูซาเล็ม)
- ยอมรับการตั้งรัฐปาเลสไตน์โดยให้อัลกุดส์เป็นเมืองหลวง
- ให้สิทธิการคืนถิ่นของผู้ลี้ภัยชาวปาเลสไตน์
- แบ่งเส้นเขตแดนโดยย้อนกลับไปเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๐



บทที่ ๒

ปาเลสไตน์กับความคาดหวังการตั้งรัฐเอกราช

ประเด็นปัญหาปาเลสไตน์ซึ่งเรื้อรังมายาวนานโดยเฉพาะการเจรจาทั้งโดยตรงและโดยอ้อม ทั้งทวิภาคีและพหุภาคียังคงดำเนินอยู่ต่อไปตามแผนสันติภาพในตะวันออกกลางเนื่องจากประเทศคู่ขัดแย้งรวมถึงพันธมิตรอันแน่นแฟ้นอย่างเช่นสหรัฐอเมริกาที่คอยกำกับแนวทางการเจรจาซึ่งในทางปฏิบัติแล้วยังขาดความจริงใจในการแก้ปัญหา

จากรายงานซึ่งปรากฏในระยะเวลาหลัง ๆ พบว่าปาเลสไตน์พยายามทุกวิถีทางเพื่อเตรียมความพร้อมการเจรจารอบใหม่และจะตัดทุกประเด็นปัญหาขัดแย้งออกไปโดยไม่เกิดความเสียหาย และดูเหมือนว่าประเด็นเจรจามีความชัดเจนมากขึ้น แต่หากเปิดสิ่งที่ซุกซ่อนอยู่ได้พรมกลับพบว่าหลายประเด็นที่ยังไม่ตกผลึก อาทิ ประเด็นผู้ลี้ภัย ประเด็นเส้นเขตแดน รวมถึงการครอบครองดินแดนทั้งเขตเวสต์แบงก์ อธิปไตยเหนือเมืองอัลกุดส์ซึ่งเป็นที่ตั้งของมัสยิดอัลอักศอร์

ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดจากข้อมูลที่เปิดเผยโดยเลขาธิการของคณะกรรมการบริหารองค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ระบุว่า การยอมรับว่าอิสราเอลเป็นรัฐยิวเป็นเรื่องที่เป็นไปได้หากอิสราเอลยอมรับให้มีรัฐปาเลสไตน์บนดินแดนโดยย่อนกลับไปเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๐

เช่นเดียวกันกับสิ่งที่นายมะห์มูด อับบาสเคยผู้นำปาเลสไตน์กล่าวไว้ว่า การพิจารณาประเด็นผู้ลี้ภัยอาหรับคงเป็นสิ่งที่อิสราเอลไม่ยอมรับ สิ่งนี้จะเป็นเรื่องสุดท้ายที่จะไม่นำเข้าสู่วาระการพิจารณา ทั้งที่ด้านศีลธรรมพวกเขาควรได้รับสิทธิการกลับคืนถิ่นฐานเดิมเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๙๑ ยิ่งกว่านั้นมติของสหประชาชาติยังกำหนดให้อิสราเอลให้สิทธิดังกล่าวแก่ชาวปาเลสไตน์โดยปราศจากเงื่อนไข

ล่าสุดปาเลสไตน์ได้เปลี่ยนยุทธศาสตร์และความพยายามเพื่อเร่งรัดให้ประชาคมโลกพิจารณาการยอมรับรัฐปาเลสไตน์เพื่อใช้เป็นกลไกสนับสนุนการเข้าเป็นสมาชิกของสหประชาชาติโดยสมบูรณ์ผ่านมติที่ประชุมสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ เนื่องจากการเจรจาแบบ ทวิภาคีตามกรอบของสนธิสัญญาออสโลซึ่งผ่านมาแล้ว ๑๘ ปี นับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ถือเป็นทางตันและยังไม่สามารถบรรลุข้อตกลงได้

ประเด็นคำถามและข้อกังวล

๑. การตั้งรัฐปาเลสไตน์เป็นการดำเนินการฝ่ายเดียวใช่หรือไม่ ซึ่งนักวิเคราะห์มองว่าความพยายามในการขอให้ยอมรับรัฐปาเลสไตน์เป็นการดำเนินการแบบทางเดียวโดยนายมะห์มูด อับบาส ผู้นำปาเลสไตน์ในฐานะผู้นำกลุ่มพิชิตดาห์หรือองค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ซึ่งเป็นเพียงกลุ่มเดียว ทั้งที่มีกลุ่มการเมืองอื่น ๆ ที่ทรงอิทธิพลอย่างเช่นกลุ่มฮามาส (ซึ่งอิสราเอลมองว่าเป็นกลุ่มก่อการร้ายและจะไม่ร่วมเจรจากับกลุ่มดังกล่าว) ที่มีฐานที่มั่นอยู่ในฉนวนกาซา หรือในที่สุดต้องฟังเสียงประชาชนส่วนใหญ่

๒. เป็นการกดดันตะวันตกและมหาอำนาจอย่างเช่นสหรัฐอเมริกาใช่หรือไม่ ปาเลสไตน์เลือกใช้กลไกกดดันผ่านเวทีการประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติเพื่อให้ประเทศสมาชิกยอมรับ



รัฐปาเลสไตน์โดยไม่เลือกแนวทางการพิจารณาของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติด้วยสาเหตุต่าง ๆ ดังนี้

๒.๑ สหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นพันธมิตรเหนียวแน่นกับอิสราเอลและมีจุดยืนสนับสนุนยุทธศาสตร์ของอิสราเอลอาจใช้สิทธิการยับยั้งข้อเสนอดังกล่าว(วีโต้)

๒.๒ สหรัฐอเมริกาอาจใช้วิธีชี้นำ(ลือบปี่)ประเทศสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติซึ่งมีความชัดเจนว่าสามารถดำเนินการได้แล้ว ๙ ประเทศจาก ๑๕ ประเทศเพื่อคัดค้านการตั้งรัฐปาเลสไตน์

๓. สถานะตามกฎหมายเปลี่ยนแปลงด้วยหรือไม่ สถานะขององค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ซึ่งถือเป็นองค์กรที่ได้รับการรับรองอย่างเป็นทางการตามกฎหมายและดำรงสถานะให้เป็นผู้สังเกตการณ์ในองค์การสหประชาชาติตั้งแต่ปี ๑๙๗๔ ขาดแต่ไม่มีสิทธิออกเสียงดังเช่นภาคีสมาชิกทั่วไป เมื่อการตั้งรัฐปาเลสไตน์ผ่านการยอมรับให้เป็นรัฐสมาชิกโดยสมบูรณ์หรือไม่สมบูรณ์ดังเช่นรัฐชาติก็ตาม สิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมาคือสถานะขององค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์จะยุติบทบาททันทีเท่ากับว่าสถานะขององค์กรผู้ลี้ภัยชาวปาเลสไตน์ต้องยุติด้วยเช่นกัน เนื่องจากรัฐปาเลสไตน์ต้องกลับไปที่เส้นแบ่งเขตแดนปี๑๙๖๗ ดังนั้นสิทธิของผู้ลี้ภัยนอกเส้นเขตแดนที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วภูมิภาคจะถูกแขวนไว้แบบไม่รู้ชะตากรรม เพราะสถานะองค์กรที่ผ่านการรับรองโดยกฎหมายต้องมีอันยุติลง

๔. อิสราเอลจะใช้ยุทธศาสตร์ที่แข็งกร้าวคุกคามหรือไม่ เนื่องจากข้อกังวลดังกล่าวสะท้อนจากนโยบายต่างประเทศของอิสราเอลเพื่อเป็นการตอบโต้โดย

๔.๑ อิสราเอลอาจขยายนิคมชาวยิวเต็มพื้นที่เขตเวสต์แบงก์ ซึ่งในความเป็นจริงอาจเป็นเพียงคำขู่ หรือ หากเป็นเรื่องจริงรัฐปาเลสไตน์อาจขอให้คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติพิจารณาเรื่องดังกล่าว และสหรัฐอเมริกาจะใช้สิทธิการยับยั้งในที่สุดเรื่องต้องกลับเข้าสู่วงจรเดิม

๔.๒ สหรัฐอเมริกาอาจจะยุติการให้เงินสนับสนุนรัฐบาลของปาเลสไตน์ในขณะที่อิสราเอลจะไม่ส่งคืนเงินภาษีให้ปาเลสไตน์ตลอดระยะเวลาที่อยู่ใต้การยึดครอง

๕. กลุ่มการเมืองอื่น ๆ มีจุดยืนที่แตกต่างใช่หรือไม่ ข้อกังวลดังกล่าวเกิดจากการที่นายมะห์มูด อับบาสเคยกล่าวถ้อยแถลงว่า “เราจะไม่ให้เกิดการลุกฮือของภาคประชาชนอีกเด็ดขาด เราจะไม่กลับไปใช้วิธีสร้างความรุนแรงอีก แต่เราจะใช้สิทธิเรียกร้องโดยสันติวิธี ” ซึ่งสอดคล้องกับการรายงานบนหน้าสื่อของอิสราเอลที่ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ฮาร์ตส์วา “ทางการปาเลสไตน์ลงนามในสัญญา กับอิสราเอลเพื่อสั่งซื้อยุทธภัณฑ์สำหรับใช้ควบคุมฝูงชนที่อาจลุกฮือเพื่อต่อต้านจุดยืนอิสราเอล” สิ่งนี้เป็นเครื่องยืนยันว่าจุดยืนของนายมะห์มูดอับบาสผู้นำปาเลสไตน์เป็นเพียงด้านเดียว ในขณะที่กลุ่มการเมืองอื่นๆส่งสัญญาณว่าจะไม่มีวันร่วมมือในการบริหารจัดการด้านความมั่นคงกับอิสราเอลในทุกมิติ



จากข้อกังวลเหล่านี้จึงคาดการณ์ได้ว่าสุดท้ายเรื่องทั้งหมดต้องเข้าสู่โต๊ะเจรจาหากข้อเสนอที่ทางการปาเลสไตน์พยายามดำเนินการเพื่อก่อตั้งรัฐปาเลสไตน์ล้มเหลว เพราะประเด็นทั้งหมดเกี่ยวข้องกับคู่ขัดแย้ง เมื่อปาเลสไตน์เรียกร้องให้ยอมรับรัฐปาเลสไตน์ในขณะที่อิสราเอลใช้การขับไล่อาหรับที่อาศัยอยู่ในอิสราเอลออกนอกดินแดน และใช้ยุทธศาสตร์เพื่อการยึดครองด้วยวิถีของสงครามซึ่งปาเลสไตน์ตอบโต้ด้วยการยึดแนวทางว่าด้วยสิทธิการคืนถิ่น และการไม่ยอมรับรัฐยิวรวมถึงการปฏิเสธความชอบธรรมในการเป็นประเทศอิสราเอล

อนึ่ง มีข้อกังวลที่ถือว่าเป็นความเสี่ยงอย่างที่สุดซึ่งนักวิเคราะห์ทางภูมิศาสตร์มองว่าหากความพยายามของผู้นำปาเลสไตน์สัมฤทธิ์ผลปาเลสไตน์จะเสียดินแดนราวร้อยละ ๗๘ จากพื้นที่ทางประวัติศาสตร์ เนื่องจากตามมติที่ ๑๘๑ ปีพ.ศ. ๒๕๑๐ ของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติระบุว่าให้ดินแดนปาเลสไตน์มีเนื้อที่ร้อยละ ๒๒ ในขณะที่มติที่ ๑๘๑ ปีพ.ศ. ๒๔๙๐ ของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติกำหนดให้รัฐปาเลสไตน์มีเนื้อที่ร้อยละ ๔๔ บนพื้นฐานการแบ่งออกเป็นสองรัฐระหว่างรัฐยิวและรัฐอาหรับ

ภาพนี้แสดงถึงประเทศที่ให้การยอมรับรัฐปาเลสไตน์ในส่วนที่เป็นสีเขียวเข้ม
จำนวน ๑๔๐ ประเทศสมาชิกองค์การสหประชาชาติ/ข้อมูล ๑๙ ม.ค ๒๕๕๕





บทที่ ๓

ลำดับเหตุการณ์การเจรจาตามแผนสันติภาพในช่วงปีค.ศ.๒๐๑๐

- ในปีพ.ศ. ๒๕๕๓ มีปรากฏการณ์บ่งชี้ถึงการเจรจาระหว่างอิสราเอลและปาเลสไตน์รอบใหม่เกิดขึ้นซึ่งมีทั้งการเจรจาทางอ้อมและโดยตรงภายหลังจากความพยายามที่ดำเนินการโดยนายจอร์จ มิเชล ผู้แทนพิเศษของสหรัฐอเมริกา
- วันที่ ๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ คณะกรรมาธิการติดตามความริเริ่มอาหรับเพื่อสันติภาพภายใต้องค์การสันนิบาตอาหรับได้ประกาศถึงวาระสำคัญในคราวการประชุมที่จัดขึ้น ณ กรุงโคโร ประเทศอียิปต์ว่าที่ประชุมมีมติให้มีการริเริ่มการเจรจาสันติภาพระหว่างอิสราเอลและปาเลสไตน์ ซึ่งสอดคล้องกับมติของคณะกรรมการบริหารองค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ในเรื่องดังกล่าว และถือเป็นการตอบรับข้อเรียกร้องของสหรัฐฯ เช่นเดียวกับท่าทีของอิสราเอลที่ตอบรับมติดังกล่าวโดยเห็นว่าการเจรจาในรอบนี้ควรผ่านไปอย่างรวดเร็วเพื่อก้าวเข้าสู่การเจรจาโดยตรงระหว่างสองประเทศ
- แม้ว่าต่างฝ่ายต่างเห็นตรงกัน แต่มีกลุ่มการเมืองในปาเลสไตน์ประกอบด้วยกลุ่มฮามาสและกลุ่มญิฮาดอิสลามีย์ได้ออกมาวิจารณ์การเจรจาที่จะเกิดขึ้นว่าเป็นการติดกับดักตามนโยบายที่อิสราเอลวางแผนไว้ อีกทั้งเกิดเสียงคัดค้านจากคณะกรรมการบริหารองค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ที่มาจากกลุ่มพรรคประชาชนปาเลสไตน์
- ทั้งนี้อิสราเอลซึ่งนำโดยนายเบนยามิน เนทันยาโฮ นายกรัฐมนตรีได้ให้คำมั่นว่าการเจรจารอบนี้ควรเริ่มต้นขึ้นโดยปราศจากข้อเรียกร้องเดิมในอดีตที่ผ่านมา
- วันที่ ๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ การเจรจาทางอ้อมเริ่มต้นขึ้นซึ่งฝ่ายองค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์กล่าวว่าสมควรให้ใช้ระยะเวลาดำเนินการ ๔ เดือน ในระหว่างนั้นนายจอร์จ มิเชล ได้เดินสายพบปะผู้นำของทั้งสองฝ่าย แต่การเจรจายังไม่ได้ข้อสรุปที่ชัดเจนแม้ว่าจะมีการหารือหลายรอบของผู้แทนพิเศษของสหรัฐฯ เนื่องจากอิสราเอลปฏิเสธการเจรจาในประเด็นที่เกี่ยวกับการสร้างนิคมชาวยิวในเมืองอัลกุดส์ และการดำเนินการวางรากฐานนิคมยังคงมีอย่างต่อเนื่อง ซึ่งอิสราเอลได้ดำเนินการเช่นนี้มาตลอดก่อนการเจรจาทางอ้อม ถือเป็นนโยบายตามประกาศของรัฐบาลอิสราเอลที่ระบุว่า จะสร้างนิคมชาวยิวให้ได้จำนวน ๑,๖๐๐ ยูนิต์ในเมืองอัลกุดส์



- วันที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ เลขาธิการสันนิบาตอาหรับประกาศว่าการเจรจาทางอ้อมสื่อกลางของความล้มเหลว ทั้งที่เป็นการเริ่มต้นและเตรียมความพร้อมเพื่อก้าวเข้าสู่การเจรจาโดยตรงระหว่างประเทศคู่ขัดแย้ง แต่ในช่วงท้ายของเดือนได้มีการประกาศจากคณะกรรมการอาหรับเพื่อติดตามการเจรจาสันติภาพมีมติเห็นชอบให้มีการเจรจาโดยตรงเกิดขึ้น ภายหลังจากที่สหรัฐฯ ได้ทุ่มความพยายามเพื่อให้มีการเจรจาตามแผนสันติภาพ
- วันที่ ๒๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ องค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ประกาศตอบรับคำเชิญของสหรัฐฯ เพื่อดำเนินการเจรจาโดยตรงกับอิสราเอล ซึ่งจุดยืนดังกล่าวทำให้กลุ่มการเมืองฝ่ายค้านซึ่งอยู่ในคณะกรรมการบริหารมีท่าทีไม่พอใจและออกมาวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนัก
- ในขณะที่อิสราเอลตอบรับคำเชิญดังกล่าวเช่นเดียวกันโดยยืนยันว่าจะยังคงปฏิเสธสิ่งที่เป็นเงื่อนไขที่ผ่านมาในอดีต
- มีการกำหนดให้ตั้งคณะกรรมการสี่ฝ่ายประกอบด้วยผู้แทนจากสหภาพยุโรป รัสเซีย สหรัฐฯ และผู้แทนองค์การสหประชาชาติ โดยที่ประชุมของคณะกรรมการสี่ฝ่ายมีมติให้นัดประชุมเพื่อการเจรจาโดยตรงในวันที่ ๒ กันยายน ปีเดียวกันและให้มีกรอบระยะเวลาดำเนินการ ๑ ปี เว้นแต่ในถ้อยแถลงของคณะกรรมการสี่ฝ่ายไม่ได้ระบุถึงเส้นเขตแดนปีพ.ศ. ๒๕๑๐ แต่เรียกร้องให้ยุติการดำเนินการใด ๆ ที่ถือเป็นการคุกคามแทนจากข้อเรียกร้องให้ยุติการสร้างนิคมชาวยิว
- กรณีดังกล่าวทำให้ผู้นำปาเลสไตน์แสดงจุดยืนบนพื้นฐานที่ว่า ปาเลสไตน์พร้อมที่จะเจรจาหากคณะกรรมการสี่ฝ่ายออกถ้อยแถลงดังเช่นที่เคยปรากฏเมื่อเดือนมีนาคมที่ระบุข้อเรียกร้องให้ยุติการสร้างนิคมชาวยิวในเขตเวสต์แบงก์ และกำหนดกรอบการเจรจาตามแผนสันติภาพให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลา ๒ ปี ให้ปาเลสไตน์ตั้งเป็นรัฐเอกราชมีอำนาจ อธิปไตย และบูรณาภาพเหนือดินแดนตามเส้นเขตแดนก่อนวันที่ ๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๐ และทั้งหมดนี้เป็นสาระหลักในการเจรจา
- ในการประชุมครั้งนี้ นางฮิลลารี คลินตัน ได้เชิญผู้นำจากทั้งอียิปต์และจอร์แดน ประกอบด้วย ประธานาธิบดีฮุสเซนีย์ มุบารัค แห่งอียิปต์ และกษัตริย์อับดุลเลาะห์ที่ ๒ แห่งจอร์แดน เข้าร่วมเป็นสักขีพยานตามแนวทางด้านพิธีการทูตของสหรัฐฯ



- วันที่ ๒๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ นายเบนยามิน เนเทนยาโฮ ประกาศให้ปาเลสไตน์ยอมรับอิสราเอลในฐานะรัฐยิว ซึ่งอิสราเอลถือว่าเป็นหนึ่งในเงื่อนไขที่จะทำให้การเจรจาสันติภาพบรรลุผลสัมฤทธิ์ พร้อมแถลงยืนยันอีกว่า อิสราเอลยึดกรอบเจรจาใน ๓ ประเด็นหลักเพื่อให้บรรลุข้อตกลงตามแผนสันติภาพอันประกอบด้วยด้านความมั่นคงของประเทศ การยอมรับความเป็นรัฐยิว และให้กรอบข้อตกลงสันติภาพนี้ถือเป็นที่สุดจากความขัดแย้งทั้งหมด
- อย่างไรก็ตาม ฝ่ายปาเลสไตน์ได้ปฏิเสธการเจรจาในประเด็นที่อิสราเอลเรียกร้องให้ยอมรับความเป็นรัฐยิว แม้ว่าผู้นำปาเลสไตน์จะออกแถลงการณ์แสดงความเห็นส่วนตัวว่า ประเด็นดังกล่าวไม่ใช่สาระสำคัญของชาวปาเลสไตน์ เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมาชาวปาเลสไตน์ก็ยอมรับอิสราเอลอยู่แล้ว
- ในที่สุดการเจรจาโดยตรงได้เริ่มขึ้นตามกำหนดการเดิม ซึ่งการเจรจาได้จัดขึ้นที่เมืองตากอากาศชาร์มอัลเชค ประเทศอียิปต์ และเพียงไม่กี่สัปดาห์การเจรจาเป็นอันต้องยุติลงเนื่องจากอิสราเอลปฏิเสธและไม่รับข้อเสนอที่จะให้ยุติการสร้างนิคมชาวยิว
- วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓ คณะกรรมการความริเริ่มอาหรับได้ปฏิเสธให้มีการเริ่มเจรจาระหว่างสองประเทศขึ้นอีก เว้นแต่สหรัฐฯจะมีแนวทางใหม่เพื่อกำหนดกรอบการเจรจาให้มีความชัดเจนเป็นที่ยอมรับของทั้งสองฝ่าย
- ด้วยเหตุนี้ทำให้สหรัฐฯต้องทุ่มเทความพยายามเพื่อให้เกิดการเจรจาโดยตรงอีกครั้ง โดยการสร้างหลักประกันด้านความมั่นคงแก่อิสราเอลด้วยการส่งฝูงบินรบรุ่น F 35 ประจำการในอิสราเอลพร้อมเงินสนับสนุนในภารกิจความมั่นคงอีกราว ๒๐ ล้านดอลลาร์ พร้อมให้คำมั่นว่าจะชดเชยความเสียหายที่ตามมาจากการขอให้รัฐบาลอิสราเอลเห็นชอบให้มีการยุติการก่อสร้างนิคมชาวยิวเป็นระยะเวลา ๙๐ วันโดยจะไม่ขยายเวลาเพิ่มและยกเว้นกรณีดังกล่าวในพื้นที่เยรูซาเล็มด้านตะวันออก
- ในระหว่างที่ต่างฝ่ายต่างยุติการเจรจาลงได้มีการยอมรับรัฐปาเลสไตน์เป็นเอกราชบนเส้นเขตแดนปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ประกอบด้วย บราซิล อาร์เจนตินา อูรุกวัย โบลิเวีย และเอกวาดอร์ ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกันกับที่กลุ่มเครือข่ายสันติภาพได้เปิดเผยข้อมูล(หลังจากที่มีการขอให้ยุติการสร้างนิคมชาวยิวบางส่วน)ว่าขณะนี้อิสราเอลได้เริ่มโครงการก่อสร้างนิคมชาวยิวแห่งใหม่อีก ๑,๖๔๙ ยูนิต ส่งผลให้เกิดความไม่พอใจ แก่ฝ่ายปาเลสไตน์และปฏิเสธการเจรจารอบใหม่มาโดยตลอด



ความมุ่งหวังเพื่อให้เกิดการเจรจารอบใหม่

การเจรจารอบใหม่จะมีขึ้นในวันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๕ หลังจากที่เกิดภาวะหยุดนิ่งยาวนานกว่า ๑๖ เดือน ทำให้ประชาคมโลกเข้าใจว่าการเจรจาตามแผนสันติภาพระหว่างอิสราเอลและปาเลสไตน์จะยุติแบบถาวร การริเริ่มเพื่อให้เกิดการเจรจารอบใหม่นี้ดำเนินการโดยประเทศจอร์แดนซึ่งจะจัดขึ้น ณ กรุงอัมมาน เมืองหลวงของประเทศ เกี่ยวกับเรื่องนี้มีการวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนักจากบางกลุ่มการเมืองของปาเลสไตน์กรณีที่ยังคงจุดยืนเดิม ซึ่งเห็นว่าไม่มีความจำเป็นในการริเริ่มให้มี การเจรจากับอิสราเอลยังปฏิเสธการยุติการขยายอาณานิคมชาวยิว นายศออิบ อูรอยกอต กล่าวขณะให้สัมภาษณ์กับหนังสือพิมพ์อัลซักรุลอาซฮ์ว่า การหารือในการเจรจา ณ กรุงอัมมานรอบนี้จะยังไม่ถือว่าเป็นการกลับคืนสู่โต๊ะเจรจาโดยตรง และปาเลสไตน์จะยังคงจุดยืนเดิมคือการเจรจาต้องอยู่บนเงื่อนไขว่าด้วยการยุติการขยายอาณานิคมชาวยิว การปล่อยนักโทษชาวปาเลสไตน์ และเรียกร้องให้ฝ่ายอิสราเอลใช้ออกาสนี้เพื่อให้การเจรจาเดินหน้า อีกทั้งให้ปฏิบัติตามมติของที่ประชุมองค์การระหว่างประเทศอย่างเคร่งครัด

นอกจากนั้น หนังสือพิมพ์วอร์ชิงตันโพสต์ฉบับวันที่ ๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ยังเสนอข่าวการริเริ่มเจรจารอบใหม่ซึ่งถือเป็นเรื่องที่ไม่คาดคิดเพราะวิถีทางการทูตหยุดชะงักแบบหนึ่งไปกว่า ๑๖ เดือน เช่นเดียวกับหนังสือพิมพ์อัลฟัลด์กล่าวถึงกรณีดังกล่าวว่า ขั้นนี้เป็นความพยายามของกษัตริย์อับดุลเลาะห์ที่สองแห่งจอร์แดนเพื่อให้เกิดการเจรจาตามแผนสันติภาพตะวันออกกลาง รวมถึงเป็นความพยายามของคณะกรรมการสี่ฝ่ายประกอบด้วยผู้แทนจากทั้งสหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป รัสเซีย และ องค์การสหประชาชาติที่คอยกดดันทั้งสองฝ่ายในช่วงหลายเดือนก่อนหน้านี้

และหนังสือพิมพ์ดังกล่าวยังรายงานอีกว่ามะห์มูด อับบาส ผู้นำปาเลสไตน์ได้ส่งคณะผู้เจรจาเข้าร่วมการประชุมกับคณะกรรมการสี่ฝ่ายเพื่อหลีกเลี่ยงข้อครหาว่าปาเลสไตน์เป็นต้นเหตุทำให้การเจรจาตามแผนสันติภาพ และยืนยันในจุดยืนเดิมคือการเจรจาอย่างเป็นทางการจะมีขึ้นต่อเมื่ออิสราเอลยุติการขยายอาณานิคมชาวยิวเด็ดขาดทั้งในเขตเวสต์แบงก์และอัลกุดส์

การพบกันระหว่างสองประเทศจะมีขึ้นในวันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ตามกำหนดการที่คณะกรรมการสี่ฝ่ายได้ระบุไว้เพื่อเปิดให้คณะผู้เจรจาได้เสนอประเด็นเพื่อบรรจวาระพิจารณาสำหรับฝ่ายปาเลสไตน์จะยื่นข้อเสนอกรณีเขตแดนและความมั่นคงสำหรับอนาคตของปาเลสไตน์ ส่วนของฝ่ายอิสราเอลยังคงรอผลการตัดสินใจจากฝ่ายปาเลสไตน์ว่าจะปฏิบัติตามข้อเรียกร้องของคณะกรรมการสี่ฝ่ายหรือไม่ที่ขอให้ปาเลสไตน์เข้าร่วมเจรจาโดยปราศจากเงื่อนไข โดยนายกรัฐมนตรีอิสราเอลจะยื่นข้อเสนอเพื่อหักล้าง

อย่างไรก็ตาม หากการเจรจาไม่ได้ช้อยุติ แนนอนว่าปาเลสไตน์อาจใช้เป็นข้ออ้างโดยถือว่ามีวิธีการทูตเป็นกลไกที่ล้มเหลวโดยเฉพาะกับประเทศอิสราเอล ทั้งนี้เมื่อไม่นานนี้ปาเลสไตน์ได้รับการยอมรับให้เป็นสมาชิกขององค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติหรือยูเนสโก (United Nations Educational Scientific and Cultural Organisation : UNESCO) แต่กลับล้มเหลวในมติของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ และก้าวต่อไปที่ผู้นำปาเลสไตน์จะเดินเกมรุกอย่างไรผ่านเวทีระหว่างประเทศจึงเป็นเรื่องที่ต้องติดตาม



บทสรุป

- การเจรจาโดยตรงตามแผนสันติภาพตะวันออกกลางจะยังคงอยู่ในสถานะว่างเปล่า トラบไตที่ทั้งสองประเทศคู่ขัดแย้งยังคงยึดกรอบการเจรจาที่มีประเด็นขัดแย้งกัน และยังหาข้อสรุปไม่ได้ เว้นแต่จะมีแนวทางใหม่เพื่อกำหนดกรอบการเจรจาให้มีความชัดเจนเป็นที่ยอมรับของทั้งสองฝ่าย
- ประเด็นที่อิสราเอลยึดเป็นกรอบและเงื่อนไขที่ใช้ในเวทีการเจรจามี ๓ ประเด็นหลัก เพื่อให้บรรลุข้อตกลงตามแผนสันติภาพอันประกอบด้วย ด้านความมั่นคงของประเทศ การยอมรับความเป็นรัฐยิว และให้กรอบข้อตกลงสันติภาพนี้ถือเป็นที่สุดจากความขัดแย้งทั้งหมด
- ประเด็นที่ปาเลสไตน์เรียกร้องและยึดเป็นกรอบและเงื่อนไขการเจรจาประกอบด้วย ให้ยุติการสร้างนิคมชาวยิวในเขตเวสต์แบงก์และเมืองอัลกุดค์ กำหนดกรอบการเจรจาตามแผนสันติภาพให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลา ๒ ปี ให้ปาเลสไตน์ตั้งเป็นรัฐเอกราชมีอำนาจ อธิปไตย และบูรณภาพเหนือดินแดนตามเส้นเขตแดนก่อนวันที่ ๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๐
- ปาเลสไตน์ได้เปลี่ยนยุทธศาสตร์และความพยายามเพื่อเร่งรัดให้ประชาคมโลก พิจารณายอมรับรัฐปาเลสไตน์ โดยมุ่งเป้าหมายไปที่เวทีระหว่างประเทศเพื่อให้เป็นกลไกสนับสนุนการเป็นสมาชิกของสหประชาชาติโดยสมบูรณ์ผ่านการประชุมสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ



แหล่งข้อมูลอ้างอิง

- <http://www.dohainstitute.org/Home/Details?entityID=f0 c8 e1 eb-3c4c-48ec-b0e3-fa1951689963&resourceId=deae0a49-cdc1-4f94-945f-c95573fb916f>
- <http://www.dohainstitute.org/Home/Details?entityID=5d045bf3-2df9-46cf-90a0-d92cbb5dd3e4&resourceId=09ff6f6f-7888-441c-90fc-611b33c2f387>
- <http://www.dohainstitute.org/Home/Details?entityID=5d045bf3-2df9-46cf-90a0-d92cbb5dd3e4&resourceId=b837cc55-a667-4bdb-8d41-8e097da753e8>
- <http://www.aljazeera.net/NR/exeres/0523578F-101D-468D-A854-58431784482D.htm>
- <http://www.aljazeera.net/NR/exeres/76EB897B-6C3E-4013-8E7C-17F16AC27E33.htm>
- <http://www.alraynews.com/PrintNews.aspx?id=286745>
- <http://www.imemc.org/article/61902>
- <http://www.maannnews.net/eng/ViewDetails.aspx?ID=417667>